

taller de nous creadors

Pietat Estany i Bou (Barcelona, 1937). Com a dona del meu temps, de jove vaig haver de renunciar a aficions, a les quals he tingut accés en edat molt tardana. Lectura, escriptura i música omplen l'etapa de la meva jubilació. Sóc llicenciada en filologia catalana (UB 1991-1996), i tinc el diploma del curs d'extensió universitària «Introducció als estudis culturals» (UB 1997-1998). L'any 2008 vaig fer una petita incursió en el món literari amb el llibre *Estimades amigues* (Dèria Edicions).

La connexió

Aquesta vegada ja no es pot treure del cap l'esclat de l'enèsima discussió amb en Miquel. Ha estat aquest matí, només de llevar-se, enmig d'aquella pressa de tots els dies per arribar d'hora cadascú a la seva feina, quan una guspira de no-res ha acabat en deflagració. Res de nou. Però, avui al vespre, ara mateix, de retorn a casa, la Lisa se sent especialment dolguda. Pensa que ja fa molt que s'haurien d'haver assegut per parlar-ne, per aturar a temps aquesta mena d'esquinç que ha anat esqueixant la seva convivència, però ni ella, covarda com és, s'hi veu amb cor, ni ell, home infal·lible, admetrà mai un bri de la seva part de culpa. Quan d'aquí a poc en Miquel torni a casa, tots dos faran com si res i afegiran un dia més a la buidor de la seva unió malmesa.

No pot evitar sentir-se alleujada pensant que enguany no s'ho han pogut combinar per fer junts les vacances d'agost. Ella les comença d'aquí a només dos dies, i ell a mig mes. Té ganes d'assaborir aquesta primera quinzena de llibertat per a ella sola, i per això ha acceptat d'instal·lar-se a l'apartament d'una seva amiga, a la costa. Amb en Miquel ni tan sols han parlat de fer alguna escapada els quinze dies compartits. De fet, fa un parell d'anys que van deixar de posar creuetes al calendari, com al principi d'estar junts. Com moltes altres il·lusions esvaïdes pel camí d'un conviure tan cendrós.

Avui és el seu primer dia de vacances. La Lisa s'ha llevat amb el neguit de preparar la bossa. Se sent com si fugís. A punt de marxar escapat cap a la feina, en Miquel l'abraça i tot rient li diu passa-t'ho molt bé i fes bondat. I ella, també rient, sí, i tu també. Ens anirem trucant. D'acord. Es fan un petó, ell surt volant i ella, palplantada, es queda amb el retruny del cop de porta. Un plor descontrolat la fa sanglotar.

S'asseu al llit desfet. Quin sentit té prolongar el fingiment? Com s'ho devia fer la Júlia per dir el prou definitiu? La Júlia... Mai no havia pensat en ella, potser perquè en Miquel ha fet dels seus dos anys de matrimoni un secret infranquejable. D'esma, agafa la bossa i surt del pis com un autòmat. De sobte ja es troba aparcant el cotxe al capdavant de la ciutat. Es mira el paper on ha anotat una adreça, mentre camina entre carrerons humits. Enfila l'escala fosca escrostonada, fins al replà del tercer pis. Respira a fons i truca a la porta. Hola, ets la Júlia? Sí. Jo sóc la Lisa. Passa, sisplau.

Un sol espai fa de cuina-menjador-dormitori, i un matalàs sobrer amagat sota el llit. L'estampa és depriment. No gosa mirar al seu voltant, perquè se'n percep la sordidesa a primer cop d'ull. Vine, seiem aquí. La Júlia té un to de veu acollidor. No ens coneixíem, eh? M'agrada que hagis vingut. I ara ella no sap per on començar. Però no li cal, perquè és la Júlia qui

Es fan un petó, ell surt volant i ella, palplantada, es queda amb el retruny del cop de porta

> **Il·lustracions: Rosa Aguiló i Miquel.** Pintora i il·lustradora. Ha fet exposicions a diferents països. Ha realitzat també diversos treballs d'intervenció en espais interiors i exteriors. És professora a l'ESDAP. Podeu trobar-ne imatges i pensaments a la seva web: www.rosaaguilo.com.

ROSA AGUILÓ I MIQUEL

inicia la conversa. Li pregunta com va tot i al cap de no res ja estan parlant d'en Miquel. La Lisa es desfoga, aboca a raig el seu patiment i confessa la seva manca d'empenta per tallar una relació que ha esdevingut tòxica. L'intercanvi de paraules flueix sense aturador. La Júlia declara que en Miquel és molt intel·ligent, sí, però un zero sentimentalment, no sap estimar perquè està massa pagat de si mateix. Saps, als pocs mesos de casats em vaig persuadir que allò nostre no tenia futur, i vaig optar per separar-me al cap de dos anys. Ell és a les antípodes dels valors més típicament femenins, com ara saber escoltar, la cooperació o la tendresa..., per no parlar de la passió, de totes les passions mai expressades. La Lisa parla de les discussions cròniques, baralles estèrils que fiblen l'ànima. Escolta, no esteu casats, no hi ha fills,

tens una bona feina... Lisa, què esperes? Has vingut per sentir això, no? Passen les hores, fins que clouen els seus diaris íntims. Es miren als ulls i s'abracen.

Que no treballes, avui? No, estic de vacances. Ah, doncs, et vols quedar a dinar? És que se'm fa estrany... però, vinga, em quedo. Saps, és que jo fa un any que estic a l'atur, vaig haver de deixar el pis i ficar-me en aquest cau resclosit. Ho sento molt, Júlia. No, no, això rai, el pitjor és que estic de baixa indefinida d'ençà que em van operar fa tres mesos. Tinc càncer, Lisa. I molta por.

La Lisa s'arriba a l'aparcament per recollir la bossa del cotxe. S'estarà al costat de la Júlia el temps que calgui. Un immens sangtraït li estreny l'estómac.

PIETAT ESTANY I BOU

*Enfila l'escala fosca escrostonada,
fins al replà del tercer pis.
Respira a fons i truca*